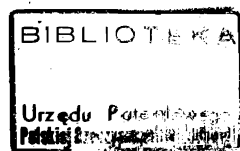

URZĄD PATENTOWY

B2/c 37/24

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

№ 728.

Kl. 7 b¹⁶.

Karl Winkelmüller, Fritz Winkelmüller, Johann Winkelmüller 76 2
i Max Winkelmüller,
Leipzig-Lindenau (Niemcy).

Sposób naciągania na rury rdzeniowe tarcz blaszanych, zaopatrzonych w zagięcie.

Zgłoszono: 18 lipca 1921 r.

Udzielono: 2 października 1924 r.

Naciąganie tarcz blaszanych, zaopatrzonych w zagięcie, na rury rdzeniowe w gorącym stanie było nadzwyczaj kosztowne, o ile chodziło o masową produkcję. Próbowano już naciągać tarcze blaszane na rury rdzeniowe w zimnym stanie, w ten sposób, że tarcze te przez zwinięcie zagięcia w trąbkę wtłaczało się na rurę rdzeniową. Przytem zachodziła ta niedogodność, że krążek wywierał zawsze w jednym punkcie ciśnienie na zagięcie tak, że zwinięcie zagięcia odbywało się stosunkowo powoli, a przy nieuniknionych różnicach, dopuszczalnych w średnicy rur rdzeniowych, doprowadzało to wreszcie do nadmiernego skrócenia tarczy blaszanej, bez możliwości przyciśnięcia części jej odpowiedniego brzegu do rury rdzeniowej.

Te niedogodności usunięte zostają zapomocą poniżej opisanego wynalazku. Wyna-

lazek ten polega na sposobie naciągania tarcz blaszanych, zaopatrzonych w zagięcie, na cienkościankową rurę rdzeniową i znamieny jest tem, że tarcze blaszane wtłacza się na rurę w zimnym stanie, oraz że wynikający skutkiem naturalnych różnic dopuszczalnych w średnicach rury i tarczy nadmiar materiału tarczy blaszanej przy ścisaniu tworzy na zewnętrznej powierzchni tarczy szew ściągający, który przytrzymuje ją silnie na rurze.

Na załączonych rysunkach przedstawiono przykład wykonania niniejszego sposobu.

Fig. 1 przedstawia widok urządzenia.

Fig. 2 jest przekrojem według linii X—Y fig. 1.

Litera *b* oznacza zagięcie tarczy blaszanej *c*. Przedstawione są tylko dwie szczęki *A—B*, w których zrobione są kołowe wy-

kroje, o średnicy prawie równej średnicy zagięcia *b*. Każda ze szczęk *A* i *B*, zaopatrzona jest u dołu w przysadkę *C* względnie *D*. W tych przysadkach zrobiony jest otwór, który zaopatrzony jest w gwinty i służy do umieszczenia wrzeciona *E*. To wrzeciono *E* zaopatrzone jest na swej części, odpowiadającej przysadce *C*, w gwint lewoskrętny, a na części, odpowiadającej przysadce *D*, w gwint prawoskrętny, lub odwrotnie. Wrzeciono *E* obraca się zapomocą kółka ręcznego *F*.

Gdy wrzeciono zapomocą koła ręcznego *F* będzie tak pokręcone, że szczęki *A* i *B* zbliżą się ku sobie, wtedy równocześnie na wszystkie punkty zagięcia *b* zostaje wywierane ciśnienie, zapomocą którego zagięcie to silnie przyciska się do rury rdzeniowej, z wyjątkiem punktów, które pozostawia szczelinę *s*. Przez szczelinę *s* usiłuje wystąpić materiał zagięcia *b*, gdy, jak to stale zachodzi, średnica rury rdzeniowej *a*, skutkiem nieuniknionych różnic dopuszczalnych, jest mniej lub więcej mniejsza, niż wewnętrzna

średnica zagięcia. Materiał wchodzący w szczelinę *s* zostaje zgnieciony i tworzy szew ściągający na zewnętrznej powierzchni tarczy blaszanej, który utrzymuje silnie tarczę blaszaną na rurze rdzeniowej.

Opisany przyrząd do poruszania szczęk *A* i *B* zapomocą wrzeciona podano tu tylko jako przykład. Może on jednak być zastąpiony odpowiednim innym przyrządem.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób naciągania tarcz blaszanych, zaopatrzonych w zagięcie, na cienkościankowe rury rdzeniowe, tem znamienny, że tarcze blaszane wtlacza się w zimnym stanie na rurę tak, iż skutkiem naturalnych różnic dopuszczalnych w średnicach rury i tarczy powstający nadmiar materiału tarczy blaszanej, który przy ściskaniu tworzy na zewnętrznej powierzchni tarczy szew ściągający, który silnie trzyma tarczę blaszaną na rurze rdzeniowej.

**Karl Winkelmüller, Fritz Winkelmüller,
Johann Winkelmüller i Max Winkelmüller.**

Zastępca: M. K r y z a n,
rzecznik patentowy.

